

vatelky, že se fakturní doložka, zakládající příslušnost soudu ve smyslu právě uvedeného zákonného předpisu, vztahuje jen na položky, ve faktuře vyznačené. Má-li doložka, předpokládajíc, že jsou tu i ostatní náležitosti, účinek, že na jejím podkladě může býti zahájen u určitého soudu spor z obchodu, o němž byla vydána faktura, musí se důsledně sudiště, založené doložkou onou, vztahovati na všechny nároky z realizace tohoto obchodu, tedy i na výlohy, spojené s prodejem zboží ve smyslu čl. 343 obch. zák. Vytýká-li konečně stěžovatelka, že již dle žaloby není tu podmínek pro příslušnost soudu dle Šu 88 odstavec druhý j. n., poněvadž žalobkyně sama uvádí, že žalovaná odebrala fošny již po 1. červenci 1923, že však zboží účtováno bylo až 14. srpna 1923, dlužno poukázati k tomu, že žalobkyně při ústním jednání výslovně prohlásila, že všechny faktury, týkající se sporného obchodu, opatřené onou doložkou, byly před odebráním zboží žalovanou bez námitek přijaty. Tyto okolnosti nebyly však v první stolici vzaty na přetřes, a proto právem rekursní soud uznal, že řízení zůstalo neúplným a nařídil jeho doplnění.

Čís. 5041.

Rozsudí, jenž se zdráhá splnit závazek z přijatého jmenování rozsudím, nemusí pro to míti podstatné důvody. Ke splnění svého závazku nemůže býti rozsudí donucován. Každá z obou stran jest oprávněna, domáhati se, by rozhodčí smlouva byla prohlášena bezúčinnou. Jakmile to jedna strana navrhlá, nemůže ani ona, ani její odpůrce žádati jmenování nového rozhodce.

(Rozh. ze dne 19. května 1925, R I 355/25.)

Návrh, by byla zrušena smlouva o rozsudím, odůvodnila firma K. prodlením odpůrkyně a odmítnutím úřadu rozhodce Rudolfem S-em. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl. Důvody: První soud připouští prodlení obou rozhodců a odmítnutí S-ovo, neuznal však návrh důvodným proto, že S. byl rozhodcem navrhovatelky, dále, že její odpůrkyně souhlasí, by navrhovatelka jmenovala jiného rozhodce, a posléze, že Viktor B. chce rozhodčí úřad podržeti. Názor ten není zákonem odůvodněn. Kdežto § 581 c. ř. s. připouští toliko výzvu ku jmenování nového rozhodce, předepisuje § 583 c. ř. s., že soud musí k návrhu prohlásiti smlouvu o rozsudím za bezúčinnou, když se rozsudí zdráhá, nebo nepatřičně protahuje vykonati své závazky, které tím, že jmenování přijal, byl převzal. Jakmile tedy žadatelka použila práva Šu 583 c. ř. s. a navrhla zrušení smlouvy rozhodčí, nemůže již ani ona, ani druhá strana použiti práva Šu 581 c. ř. s. a žádati, by byl jmenován nový rozhodce. Zjištěným odmítavým prohlášením ze dne 8. července 1924 projevil Rudolf S. zřetelně, že se zdráhá plnit závazek z přijatého jmenování rozhodcem, což samo o sobě stačí k prohlášení kompromisu za bezúčinný podle Šu 583 čís. 2 c. ř. s. Učinil-li tak S. důvodně či bez příčiny, nerozhoduje, stačí, že se tím stala

smlouva neproveditelnou, neboť v tom případě chrání zákon stranu tím zkrácenou předpisem Šu 583 čís. 2 c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud neopírá své rozhodnutí o zjištění, že rozhodce Rudolf S. nepatřičně oddaloval splnění převzatých závazků, nýbrž o okolnost, zjištěnou již prvním soudem, že S. dle dopisu ze dne 8. července 1924 oznámil právnímu zástupci navrhovatelky, že mu není možno touto záležitostí se zabývat. V tomto dopise S. dále udal jako příčinu, že odjíždí na delší obchodní cestu, vrací zaslané mu spisy a doporučuje, aby se záležitost provedla soudně. Usuzuje tedy napadené usnesení z toho správně, že S. se zdráhá plnit závazky z přijatého jmenování rozsudím (§ 583 čís. 2 c. ř. s.). Nelze však přisvědčiti názoru stěžovatelky, že k takovému odpírání musí míti rozhodce, když jmenování přijal, podstatné důvody (§ 579 c. ř. s.), jakož jest bez významu, že učinil tak rozsudí, právě stranou navrhuující jmenovaný, nebo že druhá strana souhlasí, aby si navrhovatelka ustanovila jiného rozsudího. Rozsudí, jenž převzal úřad, nemůže býti stranami donucován ke splnění své povinnosti žalobou a exekucí, ač jim ručí za veškerou škodu ze zaviněného odepření neb oddalování. Každá z obou stran může však žádati, by smlouva rozhodčí byla prohlášena bezúčinnou (§ 583 čís. 2 § 584 odst. 2 c. ř. s.), nerozhodla-li se v případě, že rozsudí byl jmenován stranou neb soudem (§§ 581, 582 c. ř. s.), pro návrh na jmenování nového rozhodce. K tomu správně podotkl rekursní soud, že, jakmile jedna strana navrhla, by smlouva byla prohlášena neplatnou, nemůže ani ona ani její odpůrce žádati jmenování nového rozhodce (viz rozhodnutí nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 5. února 1908, čís. 16.613/7 Nowak N. F. čís. 1151, Gl. U. N. F. čís. 4115 a ze dne 4. ledna 1910 R II 1134/9 Gl. U. N. F. čís. 4876, Hora, čs. civ. právo procesní, III. str. 214, Neumann, komentář u Šu 583 c. ř. s.). Navrhovatelka, jejíž rozsudí se zdráhá vykonati převzatý úřad, rozhodla se pro to, by smlouva o rozsudím byla prohlášena za bezúčinnou a dle Šu 583 odstavec druhý c. ř. s. musí pak býti jejímu návrhu vyhověno, když skutkové předpoklady byly pro to zjištěny. Není potřebí, by se uvažovalo o tom, která z obou stran jest odepřením rozhodčího více méně zkrácena ani o tom, že zkrácena je pouze ta strana, jež vinou druhé strany nebo z důvodu, jež tkví v této druhé straně neb v jejím rozhodčím, měla by pozbyti práv plynoucích jí ze smlouvy. Ostatně tvrzení v dovolacím rekursu, že navrhovatelka by měla vinu na tom, že její rozsudí nechce převzatý úřad vykonati, odporuje zjištění nižších soudů.

Čís. 5042.

Pohledávku, složenou na soudě dle Šu 307 ex. ř. (1425 obč. zák.), jest rozvrhnouti dle zásad §§ 283—287 ex. ř.

Dle dvor. dekr. z 18. července 1828, čís. 2354 sb. z. s. přísluší právo zástavní k požárním náhradám, jichž není použito k obnově stavení,